

Η ΚΥΡΑ ΤΗΣ ΡΩ

(Σκοπός νά βοηθήσει τά παιδιά νά αγαπήσουν την έλληνική σημαία καί νά τήν τιμοῦν ὡς τό σύμβολο τοῦ ἐνδόξου ἔθνους μας.

Βοηθήματα: «Χελιδόνια τῆς χαράς», «Ἡ κυρά τῆς Ρώ», «Ἀγιογραφικές διηγήσεις, Χελιδόνια Χριστοῦ, Α'», «Χελιδόνια Χριστοῦ»)

A. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

« **Η**έ μου, τήν Σημαία τήν
έλληνική,
πού τόν χρυσάκινο Σταυρό
Σου φορεῖ στέμμα,
κράτα την τιμημένη καί
τρισένδοξη,
μέ ἄγρυπνο φρουρό της, τό
παιδί

Σου, ἐμένα!....»

Εἴμαστε Ἑλληνόπουλα! Καί
αὐτό πρέπει νά τό
δείχνουμε. Καί θά τό
δείχνουμε μέ πολλούς τρόπους.
Ἕνας ἀπό αὐτούς εἶναι καί ἡ τιμή
πρός τή Σημαία μας! Τό σύμβολο τῆς
Πατρίδας μας, τῆς ἀγαπημένης μας
Ἑλλάδας!!

Ηά ἔχετε ἀκούσει σίγουρα παιδιά γιά τή «Κυρά τῆς Ρώ» πού ἀναδείχθηκε ἄξια
Ἑλληνίδα καί γνήσια νησιωτοπούλα. Ἐπί 34 ὀλόκληρα χρόνια ὕψωνε
καθημερινά τή Γαλανόλευκη Σημαία πάνω στόν ἀκριτικό ξερόβραχο τῆς Ρώ.... Σέ
ὀλόκληρη τή ζωή της φύλαξε σκοπιά στή λευτεριά τοῦ Αἰγαίου μας!!
Μέ αὐτή τή γενναία ψυχή θά ἀσχοληθοῦμε σήμερα.....

B. ΔΙΗΓΗΣΗ

Στή Ρώ, τή μικρή βραχονησίδα πού βρίσκεται δίπλα στό Καστελόριζο καί μιά ανάσα από τά Τουρκικά παράλια, έζησε ή Δέσποινα Αχλαδιώτη.

Σέ αυτό τό άγρονο έδαφος, χωρίς πλαγιές μέ κυπαρίσσια, κουκουναριές, άμυγδαλιές ή άχλαδιές, χωρίς άηδόνια νά κελαηδοῦν, μονάχα μέ λίγο χορτάρι έζησε επί 34 χρόνια ή Έλληνίδα νησιώτισσα. Η Δέσποινα Αχλαδιώτου συμπλήρωσε έναν αιώνα ζωής από τόν όποίο τά 34 χρόνια της τά αφιέρωσε για ένα σκοπό ιερό. Νά ύψώνει τήν γαλανόλευκη στό μικρό νησί. Νά δηλώνει έτσι τήν παρουσία της. Πώς είναι τόπος κατοικήσιμος, τόπος έλληνικός. Για νά μήν πατήσουν οί Τούρκοι γείτονες.

Τό 1927, σέ ηλικία 25 έτών, ή Δέσποινα έγκαταστάθηκε μόνιμα στό νησί τής Ρώ μαζί μέ τόν σύζυγό της Κώστα.

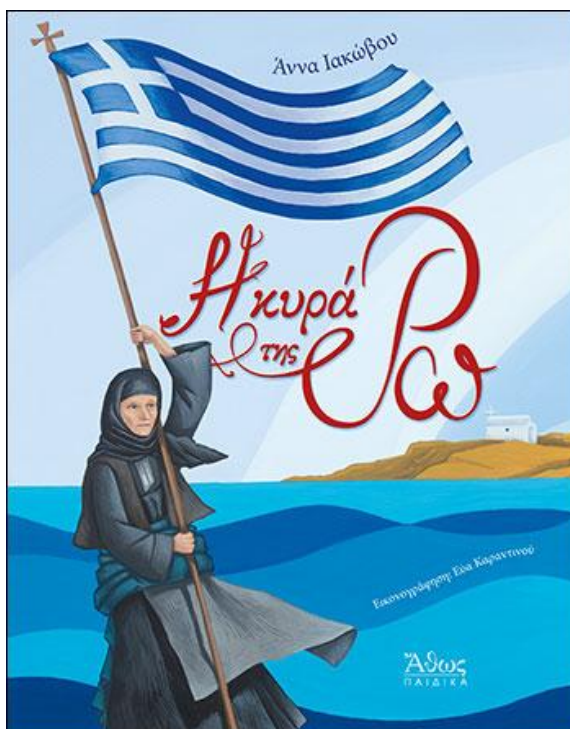
Έκείνα τά χρόνια σέ όλα τά νησιά υπήρχε μεγάλη άναταραχή καί άνησυχία. Μετά τήν συμφορά του έλληνισμού στήν Ίωνία τά νησιά είχαν γεμίσει από δυστυχισμένους πρόσφυγες. Μόλις είχαν γλυτώσει βέβαια από τήν τουρκική σκλαβιά, αλλά καί πάλι δέν ήταν έλεύθερα, άφου τά κρατούσαν οί Ιταλοί. Έτσι βρέθηκε μέ χιλιάδες κατοίκους τό Καστελόριζο καί μερικές έκατοντάδες τά μικρότερα νησιά. Ένώ στό νησί τής Ρώ ζούσαν λίγες οικογένειες. Ανάμεσα σέ αυτούς καί ή Δέσποινα μέ τόν Κώστα. Δούλεψαν όλοι σκληρά μέ άντρειωμένη καρδιά για νά άναστήσουν αυτό τό ξερονήσι. Αργότερα, όμως, οί λιγοστές οικογένειες φύγανε, πιέζονταν από τήν έρημιά καί τή φτώχεια. Καί έτσι στό μικρό νησί τής Ρώ έμειναν όλομόναχοι ή Δέσποινα μέ τόν άντρα της. Χωρίς συντροφιά, χωρίς επικοινωνία, χωρίς άνέσεις, μονάχα μέ τά λιγοστά ζώα τους. Παρ' όλα αυτά δέν τούς έλειπε τίποτε, μονάχα ή Λευτεριά τούς έλειπε. Έφημερίδες καί ραδιόφωνο νά μάθουν τά νέα δέν είχαν. Βλέπανε τά καράβια, πέρα στό πέλαγος, νά περνάνε άδιάφορα καί σχίζονταν ή καρδιά τους από νοσταλγία για τούς άνθρώπους καί τήν πατρίδα. Ούτε καΐκι πλέον δέν πλεύριζε τό νησάκι τους. Αργότερα μονάχα κατάφεραν νά αποκτήσουν εκείνοι μιά μικρή βαρκούλα, για νά πετάγονται τόν καλό καιρό μέ προφυλάξεις στό Καστελλόριζο.

Έτσι έζησαν ή Δέσποινα καί ό Κώστας για δύο χρόνια μέχρι τό 1927, όταν μέ έκπληξη είδαν ένα πρωινό ψηλά, στή κορφή του νησιου, μιά μεγάλη τουρκική σημαία πού έμενε άκίνητη. Τί ακριβώς είχε γίνει δέν ξερανε. Αλλά αυτό πού θέλανε ήταν τό συντομότερο δυνατό νά κατεβάσουν τήν τουρκική σημαία καί νά ύψώσουν τή Γαλανόλευκη! Τρεις μέρες μετά πήραν τήν ήρωϊκή άπόφαση. Έβαλαν μονάχα ένα σκοπό. Νά γίνουν ένα μέ τήν πατρίδα. Δέν φοβήθηκαν τούς ένοπλους Τούρκους, ούτε τόν θάνατο. Ένα μόνο φόβο είχαν: μήν τυχόν τούς άνάγκαζαν νά έγκαταλείψουν τό νησί μέ τή βία καί έτσι παραδινόταν ή Ρώ στα χέρια τους.

Τό σχέδιο άρχισε νά μπαίνει σέ εφαρμογή. Η κυρά Δέσποινα έφτιαξε τή Σημαία χρησιμοποιώντας ένα σεντόνι λευκό από τήν προίκα της καί μιά γαλάζια κουρτίνα πού είχε στό σεντούκι της. Ένας λευκός Σταυρός στή μέση καί τέσσερα γαλάζια κομμάτια στις γωνίες. Καί για κοντάρι ένα καλάμι πού είχε για τίς δουλειές του σπιτιου. Αργότερα σκέφτηκε πως θά ζητούσε μιά κανονική σημαία από τό

Καστελλόριζο. Δύο μέρες χρειάστηκε να φτιάξει τη Σημαία και την τρίτη μέρα σηκώθηκε με τον άντρα της πρωί πρωί πήγαν με προσοχή και κατέβασαν την τουρκική σημαία και αφού την πέταξαν μέσα στο πέλαγος ύψωσαν την ελληνική. Φαίνεται πως οι Τούρκοι είχαν φύγει από μέρες και έτσι μπόρεσαν ανενόχλητοι να κάνουν τη δουλειά τους. Από τότε μάλιστα κανένας δεν τόλμησε να πλησιάσει το νησάκι τους. Και η εκείνη την ημέρα πατρίδα να ύψώνει σημαία στο νησί πεθάνει!

Τά κατοπινά
άνδρόγυνο
Τίποτε δέν
νησιού τους. Στά
γινόντουσαν
έναντίον τών
νά επιβάλουν την
νησάκι της Ρώ
καταφύγιο για τους
Έλληνες από τό
άλλα νησιά, κι έτσι
άντρας της είχαν

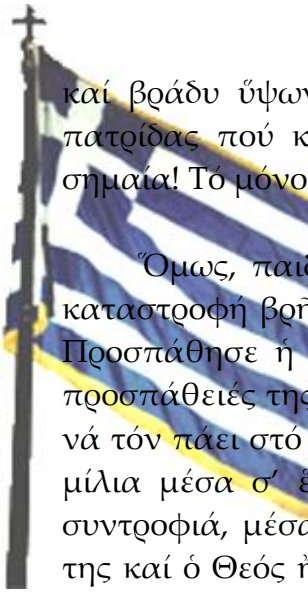

κυρά Δέσποινα από
υποσχέθηκε στην
κάθε μέρα την ελληνική
της Ρώ μέχρι να

χρόνια για τό
κύλησαν με ήσυχια.
ενόχλησε τη γαλήνη του
άλλα νησιά όμως
ταραχές και ξεσηκωμοί
Ιταλών που πάσχιζαν
κατοχή τους. Ωστόσο τό
υπήρξε πολλές φορές
κατατρεγμένους
Καστελλόριζο και τά
η κυρά Δέσποινα και ό
την ευκαιρία να

συζητάνε, να μαθαίνουν τά νέα και να παίρνουν δύναμη, απ' τον αγώνα τους για την πατρίδα. Ενώ παράλληλα φροντίζοντάς τους αισθανόντουσαν πως βοηθάνε και αυτοί την πατρίδα για τη λευτεριά. Μάλιστα ένας από αυτούς τους περαστικούς αγωνιστές, μαθαίνοντας για τον καημό της κυρά Δέσποινας να αποκτήσει μια κανονική Έλληνική Σημαία, της την έστειλε με ένα καϊκάκι γράφοντάς της σ' ένα σημείωμα: «Από τη μάνα Ελλάδα στη μικρή ελεύθερη κόρη..»!

Ήρθαν όμως και για τό νησάκι της Ρώ οί σκληρές μέρες. Οί μέρες του πολέμου. Τότε πού στίς θάλασσες συγκρούονταν οί σύμμαχοι με τούς Γερμανό-Ιταλούς και οί δυσκολίες και οί κίνδυνοι αυξήθηκαν. Η κυρά Δέσποινα και ό Κώστας είχαν χάσει τελείως την επαφή με τον υπόλοιπο κόσμο. Τά αγαθά τους σπάνιζαν...Δέν μπορούσαν πλέον χωρίς κίνδυνο να ταξιδέψουν ούτε μέχρι τό Καστελλόριζο.... Πυκνά σμύνη αεροπλάνων περιδιάβαιναν μέρα-νύχτα στον ουρανό...Δέν ξέρανε ποιά ήταν φιλικά και ποιά έχθρικά...Ο πόλεμος είχε φουντώσει για τά καλά...Στή θάλασσα, οί περαστικοί μιλούσαν για δεκάδες καράβια πού χάνονταν χωρίς να ξέρεις ποιανού ήταν τά περισσότερα. Τό νεαρό άνδρόγυνο δέν ήξερε από πού να προφυλαχθεί. Από την πείνα, από τίς βόμβες του ουρανού, από τίς νάρκες της θάλασσας...Πολλά τά δεινά. Και τό χειρότερο είχαν τόν φόβο μήπως εμφανιζόντουσαν ξανά οί Τούρκοι. Δέν θά τούς ήταν καθόλου δύσκολο να ξαναστήσουν τη σημαία τους σ' ένα βραχονήσι χωρίς έλληνισμό, πού κανένας δέν νοιαζόταν, και αυτοί μπορούσαν άνετα να τό αρπάξουν...! Η κυρά Δέσποινα όμως παιδιά, απόδειχθηκε άτρόμητη! Κάθε μέρα πρωί

καί βράδυ ὕψωνε καί κατέβαζε τή σημαία μας! Ἦταν το μοναδικό κομμάτι τῆς πατρίδας πού κράτησε σέ ὅλο τό διάστημα τοῦ πολέμου ὑψωμένη τήν ἑλληνική σημαία! Τό μόνο κομμάτι πού ἔμεινε ἐλεύθερο καί ἄς ἦταν ὑποταγμένο!

Ὅμως, παιδιά, καί ἂν ὁ πόλεμος δέν κατάφερε νά φτάσει μέχρι τή Ρώ, ἄλλη καταστροφή βρῆκε τό σπιτικό τῆς κυρά Δέσποινας. Ἀρρώστησε ὁ ἄντρας της βαριά. Προσπάθησε ἡ καημένη νά τόν γιατρέψει μέ ὅ,τι μπορούσε...Μάταιες, ὅμως, οἱ προσπάθειές της...Ὁ κυρ Κώστας χειροτέρευε μέρα μέ τή μέρα...Καί ἔτσι ἀποφάσισε νά τόν πάει στό Καστελλόριζο! Πῶς ὅμως; Πῶς νά πήγαινε ἕνα βαριά ἄρρωστο ἐπτά μίλια μέσα σ' ἕνα φουρτουνιασμένο πέλαγος, μέ μιὰ μικρή βαρκούλα καί χωρίς συντροφιά, μέσα στό καταχείμωνο; Μόνο οἱ θαλασσινοί καταλάβαιναν τίς ἀγωνίες της καί ὁ Θεός ἤξερε τούς φόβους της...! Τό ἀποφάσισε ὅμως, δέν μπορούσε νά τόν ἐγκαταλείψει... Κίνησε γιά τό μαρτυρικό ταξίδι... Ἄλλα ὅμως ἦταν τά σχέδια τοῦ Θεοῦ... Πρὶν φτάσουν στό Καστελλόριζο ὁ κυρ Κώστας διάβηκε τούς δρόμους τοῦ οὐρανοῦ καί ἔτσι ἡ κυρά τῆς Ρώ ἔμεινε ὀλομόναχη.

Μά ἡ καρδιά τῆς κυρά Δέσποινας ἤθελε τό γυρισμό. Δέν ἄντεχε νά μείνει στό Καστελλόριζο. Ζωντανή κλεισμένη σέ τάφο ἔμοιαζε ἡ ζωή της ἐκεῖ. Ἄλλο ἦταν τό ποθούμενό της. Ἦθελε νά βλέπει τήν ἑλληνική σημαία νά κυματίζει στό νησί τῆς Ρώ. Οἱ συγγενεῖς καί οἱ γνωστοί της τήν συμβούλευαν νά μείνει στό Καστελλόριζο. Μιά γυναίκα μόνη σέ ἕναν ἔρημο τόπο καί σέ καιρό πολέμου, ἦταν πολύ ἐπικίνδυνο. Ἄλλωστε στό Καστελλόριζο ζοῦσε καί ἡ δόλια ἡ μάνα της, πού σχεδόν ἦταν τυφλή.

Ὅμως τίποτε δέν τήν κρατοῦσε. Τήν ἀπόφαση τήν εἶχε πάρει: «Θά φύγω καί ὅ,τι μέ βρεῖ. Τουλάχιστον θά πεθάνω λεύτερη στήν πατρίδα καί τό χῶμα μου». Πέρασε καί ἀπό τό νεκροταφεῖο νά ἀποχαιρετήσει τόν ἄντρα της: «Κωνσταντή μου, τοῦ εἶπε, σ' ἀφήνω μόνο σου ἐδῶ, μά δέν μπορῶ νά κάμω ἀλλιῶς. Πρέπει νά πάω στό νησί μας. Ἡ Ἑλλάδα πρέπει νά ζήσει κι ἐκεῖ. Πιστεύω πῶς θά μέ καταλαβαίνεις. Ἀγωνίστηκες γι' αὐτή. Τό ἴδιο θάκανες κι ἐσύ! Τό καντήλι σου ὅμως θάβναι ἀναμμένο κάθε μέρα. Σάν πεθάνω θάρθω κοντά σου. Ὁ Θεός νά δώσει νά λευτερωθῶν γρήγορα τά νησιά μας, γιά νά νιώθουμε πιό ἐλαφρό τό χῶμα πού θά μᾶς σκεπάζει. Τό κορμί σου εἶναι ἐδῶ, μά ἡ ψυχή σου στό νησί μαζί μου. Θά σέ νιώθω ὅπως τότε ἐκεῖ!»

Ἡ κυρά Δέσποινα ἔδεσε τή βαρκούλα της πίσω ἀπό ἕνα καϊκι πού θά ἔφευγε γιά τή Ρόδο καί ἐπέστρεψε στή Ρώ, ἔχοντας πάρει καί τήν τυφλή μητέρα της μαζί.

Ἡ ζωή στό νησάκι ὅπως πάντα ἦταν δύσκολη καί πόσο μᾶλλον τώρα πού ἔλλειπε καί ὁ Κώστας. Ἡ υγεία τῆς μητέρας της ἐπίσης καθημερινά χειροτέρευε. Ἐνῶ ὁ πόλεμος στά νησιά εἶχε φτάσει στό κατακόρυφο.

Εἶχε περάσει πάνω ἀπό ἐνάμιση χρόνος ἀπό τόν θάνατο τοῦ κυρ Κώστα. Ἦταν 13 Σεπτεμβρίου τοῦ 1943, ὅταν ἡ κυρά Δέσποινα εἶδε ἔξω ἀπό τόν κόλπο νά περνᾶ μέ γρηγοράδα καί ὑπερηφάνεια ἕνα ὁμορφο μεγάλο πολεμικό πλοῖο. Ἦταν τό ἀντιτορπλικό «ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ». Οἱ σύμμαχοι τοῦ ἀνέθεσαν μιὰ πολύ τολμηρή

καταδρομή στό Καστελλόριζο, για να αποβιβάσει στρατό και να ελευθερώσει τό νησί από τούς Ιταλούς.

Οί Έλληνες στρατιώτες είδαν την ελληνική σημαία στό νησάκι τής Ρώ διασχίζοντας τή θάλασσα. Είδαν και την κυρά Δέσποινα μέ τά κιάλια...Ρώτησαν κι έμαθαν γι' αυτήν και τό νησί της....και πρίν φύγουν για να συνεχίσουν τόν άγώνα δεκαπέντε άντρες άπ' αυτούς πήγαν να την συναντήσουν.

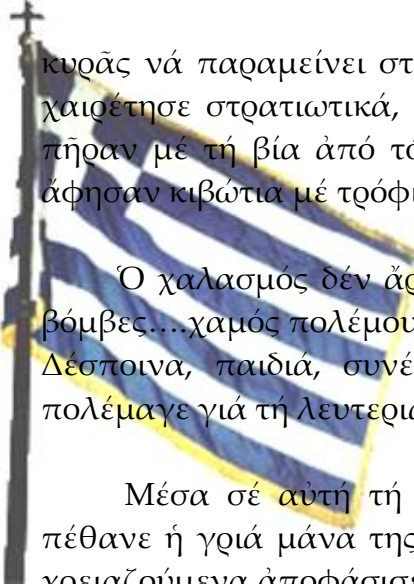
... «Ο ελληνικός στρατός σου στέλνει τούς χαιρετισμούς και τόν θαυμασμό του. Σήμερα ήρθαμε έδω για συμβολική άπελευθέρωση τής Ρώ από τόν ελληνικό στρατό... Αύριο θά φύγουμε για να συνεχίσουμε τόν άγώνα. Δέν χρειάζεται να μείνει κάποιος από μās έδω. Έσύ είσαι ό καλύτερος αντικαταστάτης του ελληνικού στρατού. Είσαι μεγάλη πατριώτισσα. Πολέμησες μέ τόν τρόπο σου πιό μπροστά από μās και έλευθέρωσες μόνη σου, πιό νωρίς, τό νησί σου. Είσαι μεγάλη Ελληνίδα. Οί άνώτεροί μου και ό κυβερνήτης του άντιτορπιλικού σε συγχαίρουν θερμά....!»

Ένα όλοκληρο βράδυ μείναν μαζί μέ την Κυρά Δέσποινα.... Έκείνη τούς περιποιήθηκε και τούς φρόντισε σαν να ήταν δικά της παιδιά...άλλά και αυτοί τής εξηγήσανε πολλά για τόν πόλεμο, την Ελλάδα και τόν άγώνα για τή λευτεριά. Τήν άλλη μέρα, στό ξημέρωμα, έφυγαν. Η κυρά Δέσποινα τούς έδωσε την ευχή της και την ύπόσχεση πως όσο θά ζούσε ή ελληνική σημαία θα κυμάτιζε στη Ρώ.

Ακολουθήσαν δύσκολα χρόνια για την Ελλάδα. Η κυρά Δέσποινα, όμως, στην άντάρα του πολέμου δέν εγκατέλειψε τόν τόπο της. Τί κι αν όλοι οί Καστελλοριζιώτες αναγκάστηκαν να φύγουν πρόσφυγες παίρνοντας μαζί τους μόνο ό,τι μπορούσαν να κρατήσουν στα χέρια τους, ενώ πίσω τά σπιτια τους γκρεμίζονταν από τούς βομβαρδισμούς.....Τί κι αν την παρακαλέσαν να φύγει από τή Ρώ για να σώσει τή ζωή της....Έμεινε σταθερή στην απόφασή της: «Εγώ δέν σαλεύω από τόν τόπο μου. Δέν έφυγα ούτε όταν ήρθαν οί Τούρκοι και θά φύγω τώρα πού είμαι λεύτερη; Κι αν υπάρχουν κίνδυνοι δέν μέ νοιάζει. Τούς έχω περάσει κι άλλες φορές. Κι ήταν πιό μεγάλοι. Έδω θά μείνω. Για την υπόλοιπη ζωή μου δύο πράγματα μου έχουν μείνει: ή Πατρίδα μου και ή Σημαία της. Δέν θά τ' αφήσω ό,τι και να γίνει. Κοντά τους έζησα, κοντά τους ζω και κοντά τους θά πεθάνω!! Δέν έχω άλλο σκοπό!Θά πολεμήσω όπως εγώ μπορώ... Κι αν είναι να πεθάνω για την πατρίδα ΑΕΙΖΕΙ!».

Μιά τέτοια απάντηση, παιδιά, μόνο οί ήρωίδες τής πατρίδας μας έδιναν. Γι' αυτό και ένας άξιωματικός του Άγγλου διοικητή, δύο μέρες μετά την ήρωϊκή απόφαση τής

κυράς νά παραμείνει στό νησί, τήν ἐπισκέφθηκε μέ δύο στρατιώτες καί ἀφοῦ τήν χαιρέτησε στρατιωτικά, τήν συνεχάρη γιά τό θάρρος της...!! Καί ὄχι μόνο δέν τήν πῆραν μέ τή βία ἀπό τό νησί, ἀλλά γιά τίς δύσκολες μέρες πού θά ἔρχονταν τῆς ἀφήσαν κιβώτια μέ τρόφιμα καί ἐφόδια πού θά τῆς ἦταν ἀπαραίτητα.

Ὁ χαλασμός δέν ἄργησε νά ξεσπάσει.... Κρότοι, κανονιές, φωτιές, ἀεροπλάνα, βόμβες...χαμός πολέμου καί καταστροφή... Καί ὅμως μέσα σέ αὐτόν τόν χαμό ἡ κυρά Δέσποινα, παιδιά, συνέχιζε νά ὑψώνει τήν σημαία μας! Ἡ Ἑλλάδα ζοῦσε καί πολέμαγε γιά τή λευτεριά της.

Μέσα σέ αὐτή τή μανία τοῦ πολέμου ἄλλο κακό βρῆκε τή κυρά Δέσποινα: πέθανε ἡ γριά μάνα της. Καί τότε μέσα στήν ἀπελπισία της χωρίς παπᾶ, χωρίς τά χρειαζόμενα ἀποφάσισε νά τή μεταφέρει στό Νυφτάκι πού ἦταν τό νεκροταφεῖο τοῦ Καστελόριζου. Μόνη της τήν ξενύχτισε, ἔχοντας παρέα τούς κρότους πού ἀκούγονταν ξέμακρα καί τά χαράματα πρὶν ἀκόμη ξημερώσει, ἀφοῦ ὑψωσε τή σημαία, κίνησε πρὸς τή βάρκα.... Πῶς νά μεταφέρει τό νεκρό σῶμα τῆς μάνας της χωρίς βοήθεια; Πῶς νά τό βάλει μέσα στή βάρκα καί πῶς νά βγεῖ ἀπ' τό νησί;... Ὁρες ἀγωνίας καί τρόμου γιά τήν κυρά Δέσποινα....μόνο ὁ Θεός γνῶριζε πῶς αισθανόταν ἐκείνες τίς στιγμές...Τσακισμένη...μούσκεμα ἀπό τόν ἰδρώτα, τά δάκρυα καί τά νερά τῆς ταραγμένης θάλασσας πάσχισε νά περάσει ἀπέναντι μοιρολογώντας τήν τύχη της.... Καί γύρω ἡ φωτιά τοῦ πολέμου μέ τούς ἀπόηχους τῶν κανονιῶν καί τῶν ἀεροπλάνων... Μέ τήν ἀνατολή τοῦ ἡλίου ἔφτασε στό Νυφτάκι καί μέ μεγάλη δυσκολία ἔβγαλε τό λείψανο στή ξηρά... Μόνη της ἔσκαψε, μόνη της ἔψαλε καί προσευχήθηκε, μόνη της ἔθαψε τό μοναδικό πρόσωπο πού τῆς εἶχε ἀπομείνει γιά συντροφιά...Ἐμεινε σχεδόν ὅλη τήν ἡμέρα ἐκεῖ καί τό βραδάκι ἔφτασε πάλι στό νησάκι τῆς Ρῶ κατατσακισμένη γιά νά συνεχίσει τό σκοπό της: νά ὑψώνει κάθε μέρα τήν ἑλληνική σημαία!

Τό 1944 ἔμαθε ἀπό περαστικούς Καστελλοριζῶτες ἡ κυρά Δέσποινα, πῶς ὁ πόλεμος τελείωσε. Χρειάστηκε νά περάσουν ὅμως λίγα χρόνια γιά νά ἔρθει τό ποθούμενο....**7 Μαρτίου 1948 πραγματοποιήθηκε ἡ ἔνωση**...Καί τότε ἦρθε ἡ λευτεριά! Τά νησιά ἀνάσαιναν πραγματικά! Τό νησάκι τῆς Ρῶ ὅμως εἶχε ἐνθωεῖ ἀπό τό 1929! Ἀπό τότε κυμάτιζε ἐκεῖ ἡ ἑλληνική σημαία χάρη στή κυρά Δέσποινα!

Ἡ κυρά Δέσποινα βραβεύτηκε ἀπό τήν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, τό Πολεμικό Ναυτικό, τή Βουλή τῶν Ἑλλήνων, τό Δήμο Ρόδου καί ἄλλους φορεῖς. Τό Ὑπουργεῖο Ἐθνικῆς Ἀμυνας ἔστειλε ναυτικό ἄγημα στό Καστελλόριζο ὅπου, στίς 23 Νοεμβρίου 1975, τῆς ἀπένευσε τό μετάλλιο γιά τήν πολεμική περίοδο 1941-1944. **«Γιά τήν Ἑλλάδα τό 'κανα. Νοιώθεις πιό πολύ τήν Ἑλλάδα, χαμένος ὅπως εἶσαι μέσα στό πέλαγος, λίγες ἑκατοντάδες μέτρα ἀπό τίς Τουρκικές ἀκτές»**, εἶπε ὅταν τήν βράβευσε ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν.

Ἡ Δέσποινα Ἀχλαδιώτου κοιμήθηκε σέ ἡλικία 92 ἐτῶν στίς 13 Μαΐου 1982 καί ἐτάφη μέ τιμές Ἐθνικῆς ἡρωίδας κάτω ἀπό τόν ἰστό τῆς σημαίας πού χρόνια ὑψωνε

δείχνοντας σέ όλους τήν ἑλληνική ταυτότητα τοῦ νησιοῦ. «**Ὅσο θά υπάρχουν Ἕλληνες θά υπάρχει καί Ἑλλάδα! Ὁ Θεός μας δέν θά τήν ἀφήσει νά χαθεῖ!**» ἦταν τά τελευταῖα λόγια της....

Γ. ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΣΗΜΑΙΑΣ

Ἡ Ἐθνική Σημαία τῆς Ἑλλάδος ἀποτελεῖται ἀπό ἑννέα ἴσου πλάτους ὀριζόντιες, παράλληλες γραμμές, πέντε κυανές καί τέσσερις λευκές, σέ διαδοχή, ἔτσι ὥστε ἡ πρώτη καί ἡ τελευταία νά εἶναι κυανές. Στό πάνω ἀριστερό τμήμα σχηματίζεται ἕνα κυανό τετράγωνο πού καταλαμβάνει τίς πέντε πρώτες γραμμές, μέσα στό ὁποῖο υπάρχει λευκός σταυρός.

Τά χρώματα τῆς σημαίας, γαλάζιο καί λευκό, συμβολίζουν τό γαλάζιο τῆς Ἑλληνικῆς θάλασσας καί τό λευκό τῶν ἀφρισμένων κυμάτων. Οἱ ὀριζόντιες γραμμές εἶναι 9, ὅσες καί οἱ συλλαβές τοῦ συνθήματος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης, "ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Ἡ ΘΑΝΑΤΟΣ".

Ὁ λευκός σταυρός συμβολίζει τήν ἀφοσίωση τῶν Ἑλλήνων στήν Ὁρθόδοξη Χριστιανική Πίστη, καθώς καί τή συμβολή τῆς Ἐκκλησίας στό σχηματισμό τοῦ σύγχρονου Ἑλληνικοῦ Κράτους.

Δ. ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ ΚΑΙ Η ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ

Μέ πολύ θαυμασμό καί συγκίνηση ἀκούσαμε γιά τή ζωή τῆς κυρᾶς τῆς Ρῶ. Τί ἦταν ἐκεῖνο πού τῆς φλόγιζε τήν καρδιά καί δόθηκε ὀλοκληρωτικά σέ ὅλη τή ζωή της; (...) Μάλιστα. Ἡ Ἑλληνική Σημαία ἦταν γι' αὐτήν ἡ Πατρίδα! Ἡ ἴδια ἡ Λευτεριά! Καί μέ κάθε τρόπο ἤθελε νά τήν κρατᾶ ὑψωμένη, γιά νά μεταφέρει ἕνα μήνυμα στούς ἐχθρούς ὅτι στό τόπο πού εἶναι ἡ ἑλληνική σημαία δέν μποροῦν νά πατήσουν! Εἶδατε, παιδιά, ἀγάπη, ἀφοσίωση, τιμή, ἀνδρεία πού ἔδειξε ἡ κυρά Δέσποινα; Δέν πρέπει νά μᾶς παραδειγματίσει αὐτή ἡ πράξη πού κράτησε μιά ζωή; Τί ζητάει ἀπό μᾶς τούς μεταγενέστερους ἡ Ἑλληνική Σημαία; *Σεβασμό καί τιμή στό ἀντίκρουμά της! *Εὐλάβεια στό ἄγγιγμά της! Θέση τιμητική στό σπίτι μας καί στό σχολεῖο! *Στάση προσοχῆς στήν ἔπαρση καί τήν ὑποστολή της! *Πόθοι καί ὄνειρα γιά τή δόξα της, τή λευτεριά καί τήν τιμή της!

Ναί, παιδιά, ἰδιαίτερα σέ αὐτούς τούς δύσκολους καιρούς πού περνᾶμε, πρέπει νά ἔχουμε ὄνειρα γιά τήν πατρίδα μας... Δέν πρέπει νά τήν ἐγκαταλείψουμε.... Ὅλοι μαζί μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ νά παλέψουμε γι' αὐτήν καί τά ἰδανικά της πού κλονίζονται... Καί μέ ποιόν τρόπο;... Ὑπάρχει τρόπος.... Ἄν πάψουμε νά κοιτᾶμε τό συμφέρον μας... ἄν ἀγωνιστοῦμε μέ κοινό σκοπό... ἄν μετανοήσουμε καί δέν ρίχνουμε ὁ ἕνας τό φταιξιμό στόν ἄλλο... ἄν ἐπιστρέψουμε στό Χριστό καί Τόν ἀγαπήσουμε περισσότερο... καταφύγουμε ξανά σ' Αὐτόν καί ὑπακούσουμε στό θέλημά Του...

Ἡ κυρά τῆς Ρῶ καί ἡ αὐτοθυσία της ἄς μείνει χαραγμένη στή καρδιά μας καί ἄς στιγματίσει τή στάση μας ἀπέναντι στήν Ἑλληνική Σημαία...στήν Πατρίδα!!

ΣΥΝΘΗΜΑ: <<Εἶμαι Ἕλλην τό καυχῶμαι>>

ΡΗΤΟ: «Οὐδέν γλυκύτερον πατρίδος>> Τίποτε πιό γλυκό ἀπό τήν Πατρίδα

Ε. ΜΑΘΑΙΝΩ ΝΑ ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΑΙ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

Άναρχε Κύριε,
του Σύμπαντος Θεέ,
πού κυβερνᾷς χρόνους κι αἰῶνες
χωρὲς καὶ λαούς,
Σ' εὐχαριστῶ
γιὰ τὴν πατρίδα πού μου χάρισες,
φωτὸς λαμπάδα
μέσα στους καιρούς!

Εἶναι ἡ Ἑλλάδα μας,
τῆς εὐδοκίας Σου ἡ γῆ!
Τῆς ὁμορφιάς, τῆς ἀρετῆς,
τόστέμμα!

Καὶ δόξα τῆς,
ἡ δόξα Σου στή γῆ,
μέ ἡρώων θάμψη,
καὶ μαρτύρων αἶμα!

Άναρχε Κύριε,
του Σύμπαντος Θεέ,
κυβέρνα, Ἐσύ, αἰῶνια
τὴν Πατρίδα!
Τὸ «ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ»!
στῆς ψυχῆς τούς οὐρανούς,
ἄς μένη ἄσβεστη
καὶ πίστις μας κι ἐλπίδα!

ΣΤ. ΜΑΘΑΙΝΩ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ ΜΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΩΝΤΑΣ

(Τὰ παρακάτω τραγούδια θὰ τὰ βοῆτε σέ μουσικὴ ἐκτέλεση στὰ πολυμέσα τῆς ἰστοσελίδας μας)

ΣΤΗ ΣΗΜΑΙΑ

Ἐσένα πού σέ χαΐδεψε
τῆς λευτεριάς ἡ αὖρα
περήφανη πρώτη φορά
πάνω στὴν Ἁγία Λαύρα.

Ἐσέ πού χέρι σ' ὕψωσε
τρισάγιο καὶ βροντήσαν
ὄχι φωνές μὰ ντουφεκιές
ὅταν σέ χαιρετίσαν.

Ἐσέ πού ἀνθρώπινη φωνή
μπορεῖ νὰ ἱστορήσει
τὴν ξακουσμένη δόξα σου
καὶ νὰ τὴν χαιρετήσει;

Ἐσύ δέν εἶσαι ἀπὸ πανιοῦ
λαωρίδα καμωμένη
εἶσαι ἀπὸ αἶμα καὶ καπνούς
κι ἀπὸ φωτιά βγαλμένη!

ΑΘΛΗΦΟΡΟΙ

Ἀθληφόροι μέσ στους αἰῶνες
δίνουν τό χέρι τους σέ μᾶς
μᾶς καλοῦν στους ἴδιους ἀγῶνες
μέσ στὴν παλαιστρα τῆς καρδιάς.

Μνήμες παλιές φωτίζουν τὴ ζωὴ μου
δάκρυα καὶ αἶμα πότισαν τὰ βάθη τῆς
καρδιάς,

Κύριε μου, κάνε με νὰ θέλω
τό δρόμο πού πάει στὸν οὐρανό.

Ἀθληφόρους μέσ στους αἰῶνες
κάνε μας, Κύριε, κι ἐμᾶς
να κληθοῦμε μέσ' ἀπ' ἀγῶνες
μέσ στὴν παλαιστρα τῆς καρδιάς.

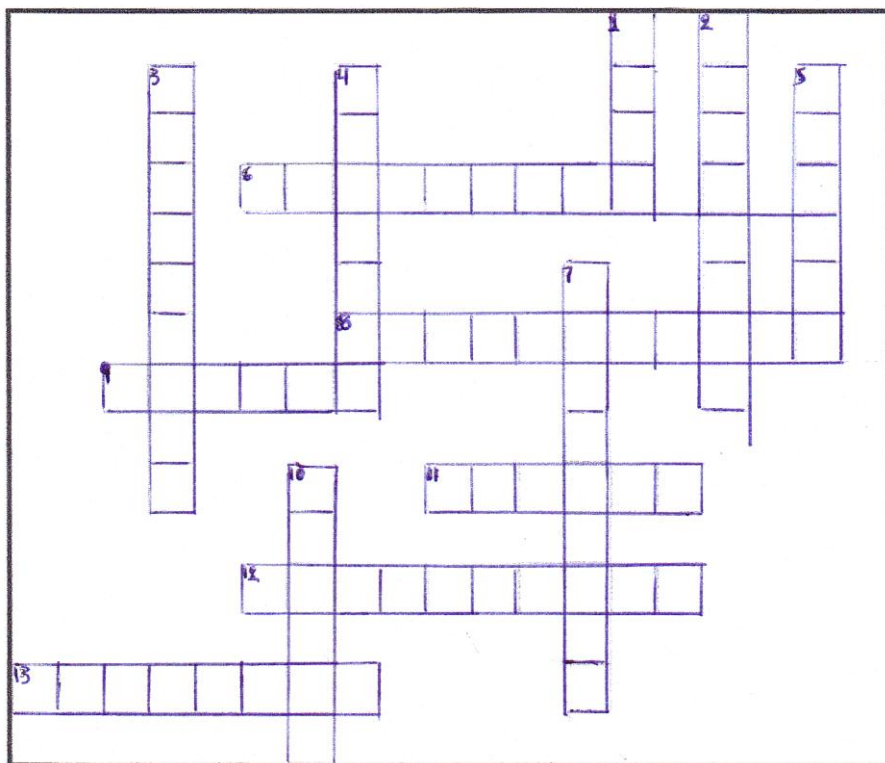
Μέσ στους αἰῶνες ἔζησαν στή γῆ μας
ἄνθρωποι πού ξεχάστηκε τό πέρασμά
τους
κι ἄλλοι πού ζοῦν στή μνήμη, στὰ
τραγούδια
σάν ὁμορφιές τῆς γῆς

Πολίξε μολζί μολς...

28^η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ

6. Έτσι ονομάστηκε ή προσπάθεια των Ελλήνων νά αντιμετωπίσουν τους κατακτητές
8. Έλληνική πόλη στά έδάφη της Αλβανίας πού άπελευθέρωσαν οί Έλληνες τό '40
9. Σ'αυτά τά βουνά πολέμησαν οί Έλληνες τό '40
11. Έτσι ονομάστηκε ή περίοδος σκλαβιάς από τό '40 ώς τό '44
12. Δεύτερος τέτοιος πόλεμος ήταν αυτός πού έγινε τό '40
13. Τήν βοήθεια αυτών ζήτησαν οί Ιταλοί

ΚΑΘΕΤΑ

1. Τό όνομα του πλοίου πού τορπίλισαν οί Ιταλοί
2. Αυτό κάνουν οί μαθητές και ό στρατός για νά τιμήσουν τό έπος του '40
3. Ο μήνας της γιορτής του «ΟΧΙ»
4. Πρωθυπουργός της χώρας μας πού ειπε τό «ΟΧΙ»
5. Ο άρχηγός του γερμανικού στρατού
7. Δικτάτορας της Ιταλίας
10. Αυτοί επιτέθηκαν πρώτοι στην Ελλάδα τό '40

Η. ΜΑΘΑΙΝΩ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ ΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΖΟΝΤΑΣ.....

Λ Υ Σ Ε Ι Σ :

